

Kristina Lindell död

Lektorn i kinesiska och hedersdoktorn Kristina Lindell, Lund, avled den 8 februari. Hon föddes i Lund 1928 och växte upp i Slågarp i Skåne. Efter att ha utbildat sig till småskollärare tjänstgjorde hon i tolv år på Kulladalskolan i Malmö.

I slutet på 1950-talet tog hon studentexamen som privatist och började på sin fritid studera kinesiska och kinesisk kultur. Hon fick anställning som skrivdam på ambassaden i Peking 1960-61 och fortsatte efter hemkomsten sina studier i kinesiska i Lund och Köpenhamn. År 1968 tog hon filosofie licentiatexamen med en avhandling om ”The language in a late Han text: Ban Zhao, *Nu jie* (’Warnings to women’)”. En annan artikel hon skrev vid den här tiden behandlade självmord: ”Stories of suicide in ancient China; an essay on Chinese morals”. Hennes meriter ledde till att hon fick den nyinrättade tjänsten som lektor i kinesiska vid Lunds universitet 1973. Där medverkade hon till att östasiatiska språk blev en egen institution och till att kinesiskan fick en professur, som Lars Ragvald tillträdde 1989.

Det var också tack vare hennes ansträngningar som områdesstudierna kom igång, först med Östasienkunskap 1978 och sedan med Öst- och Sydöstasienlinjen 1984.

Även om Kristina betydde väldigt mycket för utvecklingen av studierna i kinesiska och andra stora öst- och sydöstasiatiska språk och kulturer var hennes största insats internationellt den forskning hon initierade och bedrev kring kammufolket. Kammuernas lever i Kina, Laos, Thailand, Vietnam och Burma och saknade tidigare ett

skriftspråk. När Kristina, som även studerat thai, var i Thailand 1972 kom hon i kontakt med Damrong Tayanin från kammufolket och deras samarbete kom att vara livet ut. Med hjälp av honom och andra forskare som Håkan Lundström, Jan-Olof Svantesson och Jan-Öjvind Swahn kom kammuernas språk och kultur att bli känd för världen, på ett sätt som den med all sannolikhet aldrig hade blivit utan Kristinas insats.

Själv hade jag henne som lärare första gången när jag gick i småskolan på Kulladalskolan. Hon var då känd under namnet Ulla Lindell. När jag i slutet av 1960-talet begav mig till Köpenhamn för att prata med en viss Kristina Lindell om att börja studera kinesiska, så visade hon sig vara min gamla ”fröken” från småskolan. Hon blev så småningom åter min lärarinna efter att hon fått lektorstjänsten i Lund. Under min tid som lärare i kinesiska och kursledare för Östasienkunskap och Öst- och Sydöstasienlinjen hade jag ett mycket positivt och konstruktivt samarbete under många år med Kristina. Hon var mycket hängiven sitt arbete och sina elever.

Även om hon inte var medlem i Svensk-kinesiska så bidrog hon med ett antal artiklar till föreningens årsböcker. Då en kinesisk orkester för traditionell musik besökte Sverige i föreningens regi 1993 upplät hon med glädje sitt hem som bostad för orkestern. Många andra kineser hade också glädje av hennes gästfrihet och fick bo hemma hos henne.

Hennes sista bidrag till föreningen var den uppskattade föreläsning, ”Kvinnoskönhet i det traditionella Kina” hon höll i Skåneavdelningen då föreningen firade 50-årsjubileum 2002.

En längre minnesruna över Kristina och en bibliografi med hennes många arbeten kommer i *Lunds universitetshistoriska sällskaps årsbok 2006*. (Bertil Lundahl)

Här följer en förteckning över hennes artiklar i föreningens årsböcker:

”Det kinesiska kroppsspråket” i *Tuppens år: Årsbok om Kina*, 1981, s. 45–47.

”Var är farbror Zhou?” i *Grisens år: Årsbok om Kina*, 1983, s. 81–83.

”Djurkretsens tolv djur: Kinesisk folksaga i *Rättans år: Årsbok om Kina*, 1984, s. 102-04.